

Γιατί το ΚΚΕ στοχοποιεί την Κομμουνιστική Απελευθέρωση

Παναγιώτης Μαυροειδής, μέλος της ΠΕ της Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης

Μια απάντηση στον Ριζοσπάστη / Κάθε φορά που ο Περισσός στρίβει το τιμόνι πιο δεξιά, βγάζει φλας και επιτίθεται με φωνές προς τα αριστερά

Ένας νηφάλιος άνθρωπος που θα μελετούσε τις προγραμματικές αρχές και πολιτικές θέσεις της οργάνωσης **Κομμουνιστική Απελευθέρωση** όπως αυτές διαμορφώθηκαν στο ιδρυτικό της συνέδριο, θα έβρισκε πολύ σοβαρές διαφορές από αυτές του ΚΚΕ. Στην αντίληψη για τον ίδιο το **σοσιαλισμό/κομμουνισμό** ως **απελευθερωτική προοπτική της εργατικής τάξης**, έναντι της αναπόλησης μιας αποτυχημένης ιστορικά εξίσωσης «**σοσιαλισμός = δρακόντειο κράτος + μονοκρατορία ενός κόμματος**». Στην αναγνώριση της **επαναστατικής τακτικής μέσα από την προετοιμασία της επαναστατικής κατάστασης** (και όχι τη μεταφυσική αναμονή της «**αντικειμενικά**»), ως του βασικού δρόμου για την ίδια την επανάσταση για τον κομμουνισμό, αντί της αιώνιας συμβίωσης με τον κοινοβουλευτισμό και την αιώνια προεκλογική καμπάνια «**ενίσχυσης του κόμματος**». Στην αναζήτηση ενός εργατικού κινήματος με ανατρεπτικά χαρακτηριστικά, αντί για τον ακολουθητισμό απέναντι στον υποταγμένο συνδικαλισμό, τον πανικό απέναντι στο αγωνιστικό αυθόρμητο, σε ό,τι δεν είναι «**υπό έλεγχο**» και δεν είναι κινητοποιήσεις προβλέψιμες και τελετουργικές όσο οι θρησκευτικές εορτές.

Διαβάζοντας όμως στον Ριζοσπάστη ένα κείμενο (με υπογραφή «Λ.Α.») αδέξιας και εκτός οποιουδήποτε πολιτικού πολιτισμού κριτικής του ΚΚΕ στην Κομμουνιστική Απελευθέρωση, η επισήμανση των πολιτικών διαφορών, τοποθετούνται σε άλλο επίπεδο.

Γράφει για παράδειγμα ο ανώνυμος αρθρογράφος:

«Στο ερώτημα ποιος θα εφαρμόσει ένα τέτοιο πρόγραμμα, οπορτουνιστικές δυνάμεις απαντούν (επίσης με παραλλαγές) ότι θα εφαρμοστεί από μια “προοδευτική ή αριστερή” κυβέρνηση είτε ως πρόγραμμα φιλολαϊκής μεταρρύθμισης του καπιταλισμού είτε ως κυβερνητικό πρόγραμμα που σιγά σιγά θα ανοίγει ρωγμές έως την ανατροπή του καπιταλισμού».

Οι θέσεις ωστόσο για το ιδρυτικό συνέδριο της **Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης** γράφουν για τους στόχους του αντικαπιταλιστικού προγράμματος πάλης:

«Είναι “ανέφικτοι” συνολικά εντός των ορίων του καπιταλισμού, διότι μπορούν να υλοποιηθούν στο σύνολό τους μόνο από την εργατική εξουσία-δημοκρατία και την κυβέρνησή της, τις οποίες θα επιβάλει η εργατική αντικαπιταλιστική επανάσταση. Για αυτό και το αντικαπιταλιστικό πλαίσιο στόχων πάλης δεν αποτελεί κάποιο μεταβατικό κυβερνητικό πρόγραμμα που μπορεί να υλοποιήσει μια κυβέρνηση στο πλαίσιο του καπιταλισμού, δεν παραπέμπει σε κάποιο ενδιάμεσο στάδιο, έχει όμως σχετική αυτοτέλεια και δυνατότητα να ανατρέψει κοινωνικούς και πολιτικούς συσχετισμούς, να προκαλέσει ρωγμές και κατακτήσεις».

Η πραγματική λοιπόν θέση μας με αυτή που κατασκευάζει ο ανώνυμος του ΚΚΕ, έχουν τέτοια σχέση, όση και ο φάντης με το ρετσινόλαδο.

Φαίνεται λοιπόν ότι η σοβαρότερη διαφορά είναι τούτη: Η μεν Κομμουνιστική Απελευθέρωση (και το ΝΑΡ παλιότερα) κάνει κριτική στο ΚΚΕ **με βάση τις θέσεις** που αυτό έχει και επιβεβαιώνει στην πολιτική του πράξη, το δε ΚΚΕ κάνει πολεμική στην Κομμουνιστική Απελευθέρωση με βάση **κοινές ψευδολογίες που το ίδιο κατασκευάζει**.

Το **ΚΚΕ** επιλέγει, όχι να υπερασπίσει τις θέσεις του με επιχειρήματα έναντι αριστερής κομμουνιστικής κριτικής, αλλά να «κλείσουν αυτιά». Αυτό βασίζεται και σε δύο σταθερά δόγματά που το ένα αντλεί την αλήθειά του από το άλλο. Το πρώτο είναι ότι το ΚΚΕ ουδέποτε κάνει πολιτικά λάθη (τουλάχιστον όχι στον ορίζοντα των 100 χρόνων όπου αναδρομικά μπορεί να αναγνωριστούν, αλλά μόνο από το ίδιο!). Από τον **Δεκέμβρη του 1944** ως το **«άθροισμα των δημοκρατικών δυνάμεων με το ΠΑΣΟΚ»** και από τη **συγκυβέρνηση με ΝΔ και ΠΑΣΟΚ του 1989/1990** ως την άκριτη υμνολογία και της επανάστασης και της αντεπανάστασης στη Σοβιετική Ένωση, με την ίδια πίστη και στον **Λένιν και στο Στάλιν**, αλλά και στους **Μπρέζνιεφ και Γκορμπατσόφ** στη συνέχεια, το ΚΚΕ πάντα είχε δίκιο. Αν λοιπόν το ΚΚΕ αποτελεί την ενσάρκωση της υπερ-ιστορικής ορθότητας, είναι αδιανόητο να υπάρχει άλλη κομμουνιστική οργάνωση εκτός αυτού. Αυτό είναι το δεύτερο δόγμα. Αν κάποιοι όμως συγκροτούν μια τέτοια οργάνωση με μάχιμη δράση και συνεισφορά στους αγώνες του λαού μας στην Ελλάδα, πρέπει κατά την γνώμη του ΚΚΕ να αντιμετωπιστούν ως **απόλυτοι εχθροί**.

Θαυμάστε τα εν συντομία συμπεράσματα του αρθρογράφου:

«Οι θέσεις τους για τον πόλεμο και τα Ελληνοτουρκικά αποπνέουν το ίδιο ΝΑΤΟϊκό - πασιφιστικό άρωμα (...) ταυτίζονται με επιχειρήματα του αντικομμουνισμού».

Για το ΚΚΕ, η μεν Τουρκία είναι μια «επιθετική, ΝΑΤΟϊκή χώρα», η δε Ελλάδα μια χώρα με «κυριαρχικά δικαιώματα»

Οι αναγνώστες καλούνται να αφομοιώσουν το συμπέρασμα ότι η Κομμουνιστική Απελευθέρωση είναι μια **...αντικομμουνιστική οργάνωση ΝΑΤΟϊκής πολιτικής!** Ένα άλλο συμπέρασμα είναι ότι το ΝΑΤΟ είναι ταυτόχρονα και «πασιφιστικό». Κατά την άποψη του ΚΚΕ, σε ό,τι αφορά τον αντιδραστικό, άδικο και επιθετικό ανταγωνισμό των αστικών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας σε Αιγαίο και Ανατολική Μεσόγειο, η διαχωριστική γραμμή είναι ανάμεσα στην «ιμπεριαλιστική ειρήνη» με στόχο τη «συνεκμετάλλευση» και τον «χωρίς υποχωρήσεις» αγώνα που πρέπει να κάνει, αλλά δεν κάνει, υποχωρώντας διαρκώς πασιφιστικά, η ελληνική κυβέρνηση. Για το ΚΚΕ, η μεν **Τουρκία** είναι μια **«επιθετική, ΝΑΤΟϊκή χώρα»,**

η δε **Ελλάδα** είναι απλά μια χώρα με «**κυριαρχικά δικαιώματα**», ακόμη και στις διεθνείς θάλασσες. Στο πλαίσιο αυτό, το ΚΚΕ έχει αποδεχτεί ακέραιη την εθνική ρητορική, αποτυπωμένη σε χάρτες ΑΟΖ από κοινού συμφωνημένες με **Ισραήλ και Αίγυπτο**, θεωρώντας μάλιστα ότι **οι ΑΟΖ συνιστούν κρατικά σύνορα**, όπως η αιγιαλίτιδα ζώνη και όχι ζώνες οικονομικής εκμετάλλευσης αντικείμενο του καπιταλιστικού ανταγωνισμού μεταξύ αστικών κρατών και πολυεθνικών εξόρυξης.

Το ΚΚΕ κάθε φορά που είναι να στρίψει πιο δεξιά, βγάζει φλας και φωνές προς τα αριστερά. Και πάλι με παράδειγμα: Την ίδια ώρα που θεωρεί «**διαχειριστικό**» τον στόχο για **καταγγελία της Σύμβασης της Hellenic Train** και εθνικοποίηση των τρένων, ενάντια στο κέρδος, την ανταποδοτικότητα και την απελευθέρωση των αγορών, κάνει άνετα **εποικοδομητική πρόταση για «Κώδικα Δεοντολογίας»** στο πώς θα δέρονουν και θα πνίγουν οι Λιμενικοί τους πρόσφυγες, σε πρόσφατη συνάντηση μαζί τους, στο πλαίσιο επιχείρησης συγκάλυψης από μεριάς τους **του εγκλήματος της Πύλου**. Κατά ένα περίεργο λόγο, **ο πρώτος στόχος «γεννά αυταπάτες», ο δεύτερος όχι...**

Ο αρθρογράφος του Ριζοσπάστη βιάστηκε να επιβεβαιώσει την εκτίμηση της **Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης:**

«Το ΚΚΕ δεν μπορεί να αποτελέσει τον πόλο ούτε μιας στρατηγικής επαναθεμελίωσης με όρους σύγχρονης κομμουνιστικής στρατηγικής, ούτε μιας ανατρεπτικής εργατικής αντιπολίτευσης στην κυβέρνηση της ΝΔ και της αστικής και ευρωενωσιακής πολιτικής».

Πηγή: **ΠΡΙΝ**